Rozjímání na první sobotu v dubnu 2019
Nanebevstoupení Páně

P. Andrzej Gładysz, SAC

Panno Maria, Tvůj pozemský život byl neustálým rozjímáním. *Na co jsi myslela ve večeřadle, když jsi spolu s apoštoly očekávala slíbeného Ducha Svatého, Ducha Utěšitele? O čem jsi rozjímala v dalekém Efezu, kde jsi žila sice v Janově péči, avšak mezi cizími? Co cítilo Tvé srdce, když jsi z Janových kněžských rukou přijímala Chléb a Víno, které se staly Tělem a Krví Tvého Syna, a které On přece přijal od Tebe, své Matky? Kdo to pochopí, kdo je schopen obsáhnout všechny city, naplňující Tvoje Neposkvrněné Srdce? Dovede někdo pochopit Tvoje dojetí a lítost nad tím, že ti, kteří uvěřili Ježíšovým slovům a z Jeho vůle se stali Tvými dětmi, teď odevzdávají svoje životy jako mučedníci?*

Tvoje mysl se často zastavovala u jedné zvláštní události: u Nanebevstoupení Tvého Syna. Zároveň to bylo naposledy zde na zemi, kdy se Ježíš ukázal svým učedníkům. Byl to okamžik důležitý pro rodící se Církev. A Ty, Panno Maria, ses stala její Matkou a Ochránkyní.

Pán Ježíš se během čtyřiceti dnů po Zmrtvýchvstání mnohokrát setkal se svými učedníky, pak vstoupil do nebe, a učedníci se pak s radostí vrátili do Jeruzaléma. *S radostí?* Ano, můžeme se překvapeně ptát: *odkud se vzala radost učedníků*? Z lidského hlediska bychom čekali od nich spíše smutek. Minulostí už jsou setkání s Ježíšem a jejich vzájemné rozhovory, tak povznášející a přinášející pocit opravdového štěstí. *Odkud tedy pramení tato radost?* Zdrojem radosti učedníků jsou nepochybně dva Ježíšovy přísliby. První příslib je příslib seslání Ducha Utěšitele, který má učedníky posilnit, má jim vysvětlit vše, čemu zatím nerozumí, bude je vést životem a bude jim oporou v těžkostech a pochybnostech. Druhý Ježíšův příslib není o nic méně radostný a zní takto: *A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku.* (Mt 28, 20) A tak i když Ježíš vstoupil na nebesa, zůstává s nimi i nadále, neopouští je. Také nás Pán Ježíš nikdy neopustí. Pán Ježíš jako druhá osoba Svaté Trojice je s Ní věčně a pevně sjednocený a zároveň je sjednocený i s námi, se svojí Církví, a to skrze svoje zmrtvýchvstalé Tělo, které vstoupilo do nebeské slávy.

Panno Maria, co to znamená, že Kristus vstoupil na nebesa, tedy do nebe? Prosíme, vysvětli nám to. Jistě se nejedná o to, že Pán Ježíš byl „vzatý“ na nějaké jiné místo, spíše vstoupil do nějakého jiného „rozměru“, kam nesahá naše představivost. Na zemi totiž neexistuje nic, k čemu by šlo tuto pro nás novou nás situaci přirovnat. Vstoupit na nebesa znamená vstoupit k Otci, k Bohu. Být v nebi znamená tedy být blízko Boha, žít

v Bohu. Proto lidé, kteří zde na zemi žijí v opravdové jednotě s Bohem a jsou s Ním duchovně sjednoceni, mohou už zde, v časném životě, zakusit něco jako „předzvěst nebe“, mohou žít jakoby v předsíni nebe a pociťovat závdavek věčného štěstí.

Panno Maria, Ty jsi ze všech lidí nejvíce zakusila život zde na zemi a také život v úplném sjednocení s Kristem a s Bohem v Nejsvětější Trojici. *Nebyly proto tyto Ježíšovy přísliby učedníkům dostačujícím důvodem k radosti, se kterou se vraceli z Olivetské hory do Jeruzaléma, k bratřím, k nově vznikající Církvi?* Ty jsi, Panno Maria, chápala jejich radost jako nikdo jiný. Připravit nám místo v nebi znamená naučit nás, jak máme žít v jednotě s Bohem, abychom pak mohli, tak jako On, vstoupit k Otci.

Občas si představujeme nebe příliš materiálně nebo dětsky pohádkovým pohledem. Myslíme si, že se nebe nalézá někde hodně daleko, mimo tento svět, a proto je pro mnohé z nás jakoby něčím neskutečným. Zatímco nebeské království se nachází především v nás samotných, v naší duši a v našem srdci. Myslíme si, že nebe můžeme dosáhnout teprve po smrti, zatímco smrt ve skutečnosti jen upevňuje skutečnost, ve které se člověk nachází. Tedy jestliže v okamžiku smrti žijeme v přátelství s Kristem, přicházíme do domu Otce. Jestliže v momentě naší smrti žijeme bez Boha, žijeme jen sami pro sebe, žijeme sebestředně, pak přicházíme do prostor bez Boha, bez lásky, do rozměru bez naděje a smyslu. A to je peklo, věčné zatracení. Nejedná se tedy o nějaký trest, který nám určil Bůh, Bůh je přece Láska. Peklo je osud, který si sami dobrovolně volíme, je to důsledek našeho života, když ho žijeme bez pravých smysluplných hodnot a bez lásky.

Panno Maria, jak jsi zarmoucená, jak moc trpíš kvůli těm, kteří si takovýto strašný osud sami připravují! Kolik kvůli nim vyléváš slz! Tak často totiž vidíme, že během svých zjevení pláčeš. Jak vroucně nás prosíš o modlitbu za ubohé hříšníky, protože je moc těch, kteří se řítí do záhuby proto, že se za ně nikdo nemodlí. Tak jsi to řekla ve Fatimě. Je pravda, že dokonce ani sám Bůh nemůže zvítězit nad zlou vůlí člověka, že nemůže zvítězit nad zatvrzelostí lidského srdce. Dokonce ani Tvůj Syn Ježíš nedovedl obrátit některé farizeje. Avšak Bůh může, pokud Ho o to budeme prosit, dát nějakou zvláštní milost, nějaký podnět, který dovede otřást hříšníkem a přivést ho k obrácení, dovede v něm oživit nějaký zůstatek dobré vůle, dosud hluboce skrytý v jeho duši pod nánosem zla a hříchu. O takovou modlitbu nás žádáš. Dáváš nám naději, která zmůže dokonce i to, co není v lidských silách: překonat zatvrzelá srdce a přivést je na cestu spásy.

Kristus vstoupil do nebe a my zůstáváme na zemi, tak jako apoštolové. Ale nemůžeme jen stát s očima povznesenýma směrem vzhůru. Stejně jako oni, máme pracovat na tom, aby na zemi zavládlo Boží království. Takový je smysl toho, co dva muži v bílém rouchu řekli apoštolům, dívajícím se k nebi za odcházejícím Pánem: *Muži z Galileje,*

co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.
(Sk 1, 11)

Kristus přijde jako onen hospodář v podobenství o hřivnách, aby zúčtoval se svými služebníky. (srov. Mat 25, 14 – 30) Panno Maria, ty sis jako první vzala tato slova k srdci. Když jsi ještě žila zde na zemi, modlila ses za apoštoly, aby zůstali věrní. Stejně teď, když už přebýváš v nebi, přimlouváš se za Církev a bdíš dokonce i nad každou naší nejmenší potřebou, která může posloužit naší spáse. Neustále o nás pečuješ a bráníš nás před nebezpečími a útoky zlého ducha.

Co tu stojíte a hledíte k nebi? – zeptali se apoštolů dva muži v bílých šatech. A my jim za sebe můžeme odpovědět, že se přece máme dívat k nebi, že máme toužit po nebi a pro nebe pracovat. Ano, ale jen tohle je málo. Máme se dívat také směrem k zemi a pro zemi pracovat. *Co to ale znamená: pracovat pro zemi?* Máme naši zemi zdokonalovat. Máme pokračovat v Božím díle spásy a připravovat ji na chvíli, kdy se všechno promění a obnoví v Kristu, kdy nastane nové nebe a nová země. Zdokonalovat svět znamená přibližovat ho k Bohu. Avšak mnozí chápou zdokonalování světa výlučně jako jen materiální pokrok. Zatímco zdokonalovat svět v křesťanském chápání znamená posvěcovat jednotlivce a zdokonalovat tak vztahy mezi lidmi. Znamená to učit a ukazovat, jak žít v bratrském vztahu, ve vztahu přátelství, jak být dobrým sousedem, poctivým zaměstnancem a spravedlivým zaměstnavatelem.

Proto lépe plní Boží vůli ten, kdo usiluje o dobré vztahy, přestože se sám necítí být příliš nábožensky založený, nežli ten, kdo se sice hlásí k víře, avšak žije sebestředným životem, neváží si ostatních či jim dokonce křivdí. Pán Ježíš to přece řekl jasně: *Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.* (Mat 7, 21) Ježíš posílá své učedníky, a tedy i nás, abychom evangelizovali sebe a ostatní. Znamená to, že máme v našem životě a v prostředí, ve kterém žijeme, žít radostnou zprávou, že jsme Božími dětmi, a proto jsme i bratry mezi sebou.

Panno Maria, Ty i v nebi neustále pracuješ, aby se tato dobrá zpráva šířila na zemi. Ty jsi Královna apoštolů. Dej, ať uvěříme tomu, že je možné, aby se prostředí vlků, jakým se často zdá být naše společnost, proměnilo ve společenství přátel a opravdových bratrů. Prosíme, ať se to stane skrze Tvého Syna, Ježíše Krista, který nás ujistil: *A hle, já jsem s Vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku.*